

Zwemles

Ineens zag ik het weer voor me: de zwemles. En hoe dat er aan toe ging begin jaren negentig, toen ik mijn oudste zoon naar het dichtstbijzijnde zwembadje bracht. Met de auto, want het was in een naburig dorp. Ons eigen stadje heeft – nog steeds - geen overdekt zwembad. Het was indertijd een hele onderneming, want als ik met de oudste van vijf jaar naar zwemles ging, moesten zijn broertjes van drie en bijna één jaar ook mee. Ik probeerde in die tijd wanhopig te ‘poolen’ met andere moeders. Het was dát woord wat me terugbracht in de tijd. Ik hoorde het iemand zeggen: ‘We poolen met andere moeders voor de zwemles.’ O ja, ik weet het nog precies. Twee keer in de week had hij les. Het oude zwembadje was nog niet zo riant als het huidige. Het gebouwtje had twee kleedkamers: één voor de jongens, één voor de meisjes en verder was er niets. Ja, het instructiebad met een paar bankjes tegen de muur. Daar zaten wij moeders bij de zwemles toe te kijken. Ik met de baby op schoot, Jasper van 3 naast me.

Maar Jaspertje zat niet lang stil. Die ging rondjes lopen rond het zwembad. Steeds snellere rondjes. Hollen op die natte tegels. Steeds dichters langs de rand. Ik riep wel wat, maar Jaspertje liep door. Het werd voor hem een leuk spelletje tijdens de zwemles van zijn broer. Ik kon er op wachten: op een dag hoorde ik die plons. Jasper lag in het water! Goddank in het ondiepe gedeelte, ik hoefde hem niet na te springen, ik kon hem eruit vissen. Hilariteit alom, maar ik zat met een druipnat, huilend kind. Die had alleen nog een droge jas en schoentjes, want die had ik in de kleedkamer uitgedaan.

Uit alle macht probeerde ik deze zenuwslopende sessies tot een minimum te beperken. Ik vond een moeder uit ons stadje die met me wilde poolen. Zij reed voortaan op dinsdag naar het zwembad met háár dochttertje en mĳn zoon. Die was makkelijk en zelfstandig genoeg om zichzelf aan- en uit te kleden. Op donderdag had de moeder van het meisje geen auto beschikbaar en dan reed ik. Scheelde ons dus allebei een rit. Of eigenlijk: het scheelde mij een rit. Want het dochttertje durfde niet alleen met mij mee. Dus gingen haar moeder én haar broertje ook mee. Plus mijn drie kinderen. Allemaal in die auto gepropt en weer naar dat zwembadje.

Daar scheidden onze wegen, want de moeders van de jongetjes gingen mee naar de jongenskleedkamer, en de moeders (of vaders) van de meisjes... precies, zo ging het. Dan stond ik daar in die kleedkamer vol kleine jongetjes jasjes en schoentjes aan en uit te doen. Week in, week uit. Toch was het niet zo saai als het klinkt. Want zoonlief zat in de laatste les van de dag; daarna begon het vrij zwemmen. Tot onze verbazing kwamen er een paar volwassen mannen binnen, die zich in diezelfde kleedkamer omstandig gingen uitkleden. Daar stond ik dan als jonge moeder ineens

naast een wildvreemde, poedelnaakte kerel!

Achteraf denk ik: ze deden het erom. Moeders op stang jagen. We wisten niet waar we kijken moesten. Aan de andere kant: zo werd de zwemles toch nog spannend. Kom daar nu nog maar eens om.

Lucy Beker

Februari 2011